

הלכות מקוות

פרק שביעי

שינוי מראה ונזלים שונים

א אין המקנה נפסל לא בשנוי הריח ולא בשנוי הטעם אלא בשנוי המראה בלבד. וכל דבר שאין עושין בו מקנה לכתחלה פוסל את המקנה בשנוי מראה.

ביצד? היינו או החלב והדם וכיוצא בהם ממי כל הפרות - אינן פוסלין את המקנה בשלשת לגין, שלא אמרו אלא מים שאובין, ופוסלין בשנוי מראה. אפלו מקנה שיש בו מאה סאה ונפלו לו לג יין או מי פרות, וישנה את מראיו - פסול.

וכן מקנה שיש בו עשרים סאה מים בשרים או פחות מזה, ונפל לתוכו סאה יין או מי פרות, ולא שנו את מראיו - הרי אלו שרים קשהיו, ואין הסאה שנפלה עולה למדת המקנה; ואם נוסף על העשרים עשרים אחרים מים בשרים - הרי זה מקנה פשר.

הלכות מאכלות אסורות

פרק חמשה עשר

איסורים שנתערבו

א דבר אסור שנתערב בדבר מותר: מין בשאינו מינו - בנותן טעם; ומין במינו, שאי אפשר לעמוד על טעמו - יבטל בתערובת ברב.

הלכות פסולי המקדש

פרק שני

שיבושים במתן דמים

יא דמי קדשים שנתערבו, בין דם בדם בין כוס בכוסות: אם נתערבו הנתנין מתנה אחת בנתנין מתנה אחת - יתן הכל מתנה אחת; וכן הנתנין מתן ארבע בנתנין מתן ארבע - יתן הכל מתן ארבע. נתערבו הנתנין מתנה אחת בנתנין שתיים שהן כארבע - יתן הכל מתנה אחת.

נתערבו הנתנין למעלה בנתנין למטה - ישפך הכל לאמה, והזבחים פסולין. אפלו נתערבו שיכרי החטאת עם דם העולה, שמקום הכל למטה - ישפך הכל לאמה. **יב** ואם לא שאל, אלא נתן מן התערבת למעלה ולמטה - הרי זה פשר. נתן למעלה ושאל - יתן למטה, ואלו ואלו עלו לו.

יג דם הקדשים שנתערב בדם פסולי המזבח או בדם קדשים שנפסלו בשחיתותן - ישפך הכל לאמה. ואפלו קרבו כל הכוסות חוץ מאחד - ישפך לאמה, וכל אותן הזבחים פסולין. נתערב בדם התמצית - ישפך לאמה. ואם לא שאל, ונתן - פשר.

פרק שמונה עשר

המחשב והאוכל בפסול

כ הפגול והנוטר והשטא שבללן זה בזה נאכלן - חייב; אף על פי שרבה מין על חברו - אינו מבטלו, שאין האסורין מבטלין זה את זה. **כא** ופגול או נותר או טמא שהעלן לראש המזבח - משמשלה האור ברבן, פקע אסורין מהן. והאמורין מצטרפין עם הבשר לכוזית, בין בעולה בין בשאר קדשים, לחייב עליו משום פגול או נותר או טמא.

הלכות חמץ ומצה

פרק שמיני

ליל הסדר

ח בזמן הזה, שאין שם קרבן, אחר שמכרן 'המוציא לחם' חוזר ומכרן 'על אכילת מצה', ומטבל מצה בתרסת ואוכל. וחוזר ומכרן 'על אכילת מרור', ומטבל מרור בתרסת ואוכל; ולא ישקה אותו בתרסת, שמא יבטל טעמו. וזה - מצנה מדברי סופרים, וחוזר וכוונן מצה ומרור ומטבל בתרסת ואוכל בלא ברכה, זכר למקדש.

הלכות מטמאי משבב ומושב

פרק שני

מתי מטמא היוצא מהם; טומאת הגויים

ב פשתן שטוההו נדה - המסיטו טהור; ואם היה לח - הרי זה מטמא, מפני רק פיה. **ג** זב שהניח פיו על פי הכוס ונמלך שלא לשותו - המסיט את הכוס טהור. שטה ממנו הזב כל שהוא - המסיטו טמא, מפני משקה פי הזב.

ח חרס שהיה הזב או הזבה מטילין בו מי רגליהן, וכבסו פעם ראשונה ושניה - הרי המשקין שפכסו בהן טמאין; ופעם שלישית - טהורין, בין שפכסו במים בין שפכסו במי רגלים, שהרי לא נשאר בו לחלוחית ממימי רגלים הראשונים.

